

Hittel élni az egyetemen

Fekete ruhában, álmos vasárnapi hajnalokon szomorú öregasszonyok baktatnak az üresen kongó templomok felé rózsafüzért morzsolgatva – sok fiatalban valami ilyen kép él a vallásról. A 15-29 évesek valamivel több mint 40%-a nem tagja semmilyen felekezetnek, hitközségnek és templomban is legfeljebb családi események miatt fordul meg. A fenti sztereotípiá azonban nagyon távol áll a valóságtól, hiszen egyetemünkön is számtalan fiatal számára élete fontos tényezője az Istennel való kapcsolat, a hit, mely közösséget formál és eligazít a mindennapok útvesztőiben. R riportunkban különféle vallást követő egyetemi, illetve ifjúsági vallásos közösségek vezetőivel, tagjaival beszélgetünk.

néven blogol, valósággal pezseg az élet. „A programjaink olyanok, mint az örvény. A Láthatatlan Színház, vagy a gospel kórus az, ahová a külsősök is gyakran jönnek, aztán ezen belül vannak a hitről szóló alkalmak, lelki gyakorlatok, majd következik az örvény legbelső része, az istentisztelet, amin mindenki közösen ünnepel, innen táplálkozik az egész.” A Zsidó Fiatalok Magyarországi Egyesülete a zsidó hagyományok, kultúra bemutatása mellett alkotókörieket, szórakoztató programokat szervez. Mint elnökük, Weisz Péter elmondja, a tagság összetétele változatos, a vallásosak mellett sokan a szokásokat nem tartják, csak származásilag zsidók, sok fiatal későn ismerhette csak meg ősei származását.

téren: míg a vallásukat szigorúan tartóknak – a speciális étkezési szabályok miatt – szinte lehetetlen ilyen programokon részt

nevezték. „Van az egyetemen, aki azt mondja: »jé, te is?« Van, aki érdeklődik, semleges, vagy épp néha furán néz rám, de szerintem ez is normális – meséli Stolczenberger. A zéhákhhoz pedig

azt érzi: itt szeretik egymást, és ha jól érzi magát, itt marad. Sok tagunk nincs megkeresztelve, ha megkérdeznéd, nem mondaná, hogy evangélikus, de itt van velünk hetente, eljön velünk koncertezni, istentiszteletre. Ez egy liberálisabb keresztény közösség, talán pont ez vonzza ide az embereket.” „Korábbi oktatási intézményekben való bemutatkozási próbálkozásainkkor alig jöttek érdeklődni. Feltételezhetően ennek oka az iskolatársak véleményétől való félelem – meséli Weisz, akinek zsidóként volt rossz tapasztalata a megkülönböztetéssel. Egyáltalán nem vagyunk zárt közösség, rendszeresen tűnnek fel új tagok, ugyanakkor 90%-uk zsidó származású. Ez inkább azért van, mert kevés nem zsidót érdekel a zsidó kultúra és hagyomány.” „Nem ért hitem miatt hátrányos megkülönböztetés, de volt olyan társam, akit bántottak emiatt” – meséli hallgatótársunk, a Keresztény Advent Közösség tagja – „inkább csak olyan beszélgetésekre keveredtem néha, ahol a Biblia alapelvei nem nyerték el mások tetszését.”

Ne vígy minket a kísértésbe

A megkérdett közösségek a rendszerváltozás idején, vagy utána jöttek létre, többnyire lelkes aktivisták önszerveződő, alulról jövő kezdeményezéséből kinőve. Tevékenységük – mint látni fogjuk – nem merül ki a közös szertartásokban. Kampuszuk mellett, a Magyar Szentek Templomában tartja találkozóit a Műegyetemi Katolikus Közösség – népszerű nevén Közi, melyet Stolczenberger Róbert villamosmérnök-hallgató vezet. Azok mellett, akik a szentségeket – kereszttség, bérmálás, házasság – akarják felvenni, sokan lelki támogatást, közösséget keresnek maguknak, vagy olyan konkrét kérdésekben kapnak segítséget, mint az albélet-közvetítés. „Legfontosabb programunk a csütörtöki összejövetel. Ilyenkor a bennünket érintő vallási és világi kérdésekről (pl. keresztény életforma, párválasztás) beszélgetünk kisebb csoportokban, evangéliumi részek segítségével, vagy meghívott előadók közreműködésével, majd lelki vezetőnk, Matolcsy Kálmán atya mond néhány összefoglaló gondolatot.” Veszélka Tamás egyetemi lelkész, a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet vezetője, mely főként, de nem kizárólag a vidéki hallgatókat célozta meg: „egy kis sziget kívánunk lenni azok számára, akik nem tartoznak Pesten sehova, de tartósan itt vannak”. Programjaikon, például a Kapcsolat Klinika nevű önismerteti csoporton, vagy karitatív akcióikban 80-100 ember vesz részt. Körmeny Petra körül, aki az Evangélikus Egyetemi Gyülekezet vezetője mellett Petrapap

Kíváncsiak voltunk, vallásos fiatalokként megkérdettjeink hogyan élnek az egyetemista élet néhol igencsak „világi” oldalát, például a kollégiumi bulik „kötelező” italozásait. „Jó, ha az ember megismeri a körülötte lévő világot – vallja Stolczenberger – ugyanakkor jobb, ha ésszel bánik ösztöneivel. Az egyetemi gólyatáborok túlkapásai miatt döntöttünk úgy, hogy elindítjuk a Keresztény Gólyatáborot.” E próbálkozásban a reformátusok is részt vettek. „Ugyanakkor – kezdi Veszélka – hitünk és meggyőződésünk szerint, Jézus szavait idézve sóvá és kovásszá kell lenni ebben a világban, nem vonulhatunk ki belőle. Jobb, ha szeretettel és semmiképpen nem elutasítóan, vagy megbélyegzően, a határokat bölcsen megtartva részt veszünk benne.” Az evangélikus Körmeny máshová helyezi a hangsúlyt: „Hiszek abban, hogy felnőtt emberek vagyunk, önálló döntésekkel. Ha valakinek ez a személyes istenhitével nem egyezik, az nem megy ilyen helyekre, ha be akar rúgni, berúg. Nem nekem és nem is az egyháznak kell megmondania, hogy ki mit csináljon. Nagy hibának tartom, hogy Krisztus evangéliumát a XIX. századi viktoriánus erkölccsel összekeverik. Nálunk előfordulhat, hogy »beszólnak« nekem prédikálás közben, nálunk ér, hogy véleményed legyen, ér, hogy gondolkodj, hogy aztán válaszokra találj, helyet találj magadnak, és odaadd magad Isten szeretetének.” Ahogy a többi gyülekezetben, úgy a zsidóknál sincs egységes vélekedés e

Fotó: Kis Imre

venni, akik ezt lazábban veszik, azoknak „semmilyen fejfájást nem szokott okozni.” Egy, a Paulus Evangéliumi Közösségbe – amely protestáns hitet valló keresztényen kisegyház – tartozó hallgató a következőképp vélekedik: „Egyrészt, keresztényen hitünk nem tartalmaz olyan megkötéseket, amik ebben gátolnának, másrészt nem szoktam részt venni a diákélet eme borzalmain, és nem is hiányoznak az életemből.”

Béke veletek

A nem vallásos társakkal való viszonyt megkérdettjeink többnyire problémamentesnek

ugyanannyi esélyünk van, mint másoknak. Ismerőseim tudják, amúgy nem verem nagydobra, hogy katolikus közösségbe járok. Az MKK pólóját büszkén viselem.” Református oldalról is pozitív tapasztalatokkal találkozunk: „Pont az említett Kapcsolat Klinikát szerettük volna reklámozni: délután pár tagunk kiment a Magyar tudósok körútja elé az arra hömpölygő diákokat megszólítva. Éppen aktuális témákban tettek fel – nem közvetlenül evangéliumi tartalmú – kérdéseket. Háromszázan őszintén, kedvesen és nyitottan válaszoltak, végül ketten el is jöttek összejövetelünkre.” Körmeny is optimista. „Aki hozzánk bejön,

Az egyetemisták megszólítása valamennyi közösség részéről legtöbb esetben személyes úton, ismeretségek folytán történik, melyeket több-kevesebb nyilvános bemutatkozási lehetőséggel egészítenek ki. A katolikusok, reformátusok és evangélikusok már előre invitálják az adott felekezethez tartozó gimnáziumok végzős diákjait, valamint Közös Pont ifjúsági missziójuk jelen van a különféle fesztiválokon, így a Szigeten is. „Onnan jön a legtöbb arc” – vall Körmeny a próbálkozás sikeréről, aki ezenkívül a kórusokkal és más programokkal is szeretne több embert a gyülekezetébe vonzani, ugyanakkor véleménye szerint: „ez nem direkt marketing, nem gondolom, hogy korrekt dolog az embereket Bibliával zaklatni az utcán.” A katolikusok MKK+ nevű csoportjukkal a már diplomázottak felé is szeretnének nyitni, legtöbbször pedig valószínűleg az adventi időszakban műegyetemi épületekben megtartott könyvhetükön találkozhattak velük.

Mint azt valamennyi megkérdettünk hangsúlyozta: gyülekezete kapuja mindenki előtt nyitva áll, legyen az illető vallásos, vagy vallástalan.

BALOG DÁNIEL
KOCSIS BRIGI
KUNOVICS GERGŐ

NÉZŐPONT

DUNAI PÉTER

Ki hallott már ilyenről? Pedig van! Tűzes nyári nap, gyülekezés a templom előtt. Elsők voltunk, még nem sejtettünk semmit. Lassanként felhívott a tömeg, igaz kicsit kevésbé tűnt egy egyházi szertartáshoz, de ez már csak mellékes.

Valamennyire ismertük a jegyeseket, közelebről csak hallomásból: kicsit kicsa-

pongó életvitel, néhány éve együtt éltek, és most jött el az a pillanat, hogy összeháza-

sodnak. Talán ezt komolyan gondolják, véltük. Minden a szokott ütemben kezdődött, az átlag nagymama még semmit sem gyaníthatott. A menyasszony arcáról nem lehetett volna a mosolyt letörölni, ahogy feltűnt a színen, amihez az orgonista játéka adott akusztikai csillogást, és még minden a helyén... Ahogy elértünk az igenekhez, már némi nyelvtörővel találkozott a pár: ki kellett volna mondani, hogy: a-nya-szent-egy-ház.

Bizony, ez nem sikerül! Elnéztük nekik ezt a bakit, elvileg ők nem is ide járnak, meg egyáltalán sehova, csak azért tartják itt, mert „jelentőségteljes és szép” a hely. Haladva tovább, záporoztak a kérdések: keresztényen fogtok-e élni?, Ebben a hitben nevelitek-e majd gyermekeiteket? Bár pontosan még azt sem tudták, hogy mi az a kereszténység, de a végén ősi jó magyar szokás szerint meg is esküdtek rá! Ha az egyházi

szertartás ilyen komikusra sikerült, akkor talán az állami ceremónia valóságosabb hatást fog nyújtani, gondoltuk. Minderre a lakodalom helyszínén került sor. A forgatókönyv, mint a mesében. Igaz ott nincs hangtechnika, hát itt sem volt, persze, itt kellett volna lennie, no de sebaj, látni csak fogunk valamit! Várakozásunkkal ellentétben, a beszéd igen kurtára sikeredett, és a gyűrűk olyan sebesen kerültek az

ujjakra, hogy közben már tapsoltak a csókolózó újdonsülteknek, mire mi észbe kaptunk: Ennyi volt? Ennyi volt, mért lett volna több? Mint néhányan megtudtuk a tanúktól, ők csak egy emléklapot írtak alá, ez csak „utópróba” volt. Várhattunk volna tőle többet? Tudniillik, a helyi anyakönyvvezető nem tudott kijönni a lakodalomba, így a polgári esküvőre hivatalosan előző nap került sor. Vajon az igazi volt?

Kamu lakodalom